

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010140
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010140.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s. r. o, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zast. Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, IČO: 36 731 544, v mene ktorej koná Mgr. Peter Ďurček, advokát, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/037/2012 zo dňa 10. júla 2012, konajúc o oprávnom prostriedku podanom navrhovateľkou, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/037/2012 zo dňa 10. júla 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/037/2012 zo dňa 10. júla 2012 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) tým, že neposkytla odporkyni na vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Šport vysielaného dňa 6. januára 2012 o cca 20:00 hod. na programovej službe JOJ, za čo jej uložila pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ Zákona určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona vo výške 2000 €. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľku listom č. 166/2012 zo dňa 16. januára 2012 požiadala o zaslanie súvislého záznamu vysielania programu Šport zo dňa 6. januára 2012 odvysielaného o cca 19:55 hod. v lehote 7 dní od doručenia vyžiadania. Navrhovateľka dňa 13. apríla 2012 doručila odporkyni písomnosť, ktorou jej oznámila, že požiadaný záznam je pripravený doručiť, avšak až po tom, ako mu odporkyňa doručí relevantné rozhodnutie o vyžiadaní záznamu. Dňa 24. apríla 2012 odporkyňa navrhovateľke písomne oznámila, že na aplikáciu jej zákonnej kompetencie nie je

potrebné vydávať akýkoľvek individuálny správny akt, keď povinnosť zaslať záznam vyplýva priamo zo Zákona.

V súvislosti so stanoviskom navrhovateľky predneseným v rámci správneho konania, odporkyňa uviedla, že pre výkon kompetencií je potrebné, aby požadované záznamy boli doručené včas, t. j. v požadovanej lehote a tiež, aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke, pričom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/59/2008. Úkon, ktorým odporkyňa od vysielateľa záznam vysielania nie je úkonom v rámci správneho konania, jedná sa o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy. Forma jeho vykonania je otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. Bolo nepochybné, že navrhovateľka dňa 6. januára 2012 o cca 19:55 hod. odvysielala iba jeden program Šport a to na programovej službe JOJ, a preto tvrdenia o nemožnosti identifikácie vyžiadaného záznamu považovala odporkyňa za účelové a špekulatívne. Sama navrhovateľka nemala problém záznam identifikovať, ako to vyplývalo z jej podania, v ktorom deklarovala pripravenosť vyžiadaný záznam dodať, za splnenia určených podmienok.

Pokiaľ navrhovateľka dôvodila, že dôvod správneho konania odpadol, nakoľko odporkyňa si záznam z vysielania predmetného programu vyhotovila na vlastnom nahrávacom zariadení, odporkyňa uviedla, že vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti za správny delikt, navrhovateľka sa nemôže zodpovednosti za konanie zakladajúce rozpor so zákonom zbaviť. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania. Skutočnosť, že odporkyňa vyhotovila záznam vysielania, ktorý jej navrhovateľka odmietla doručiť, nemožno považovať za liberačný dôvod, na základe ktorého by odpadol dôvod správneho konania.

Ohľadne výšky pokuty odporkyňa vzala do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania /navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom/, mieru zavinenia /objektívna zodpovednosť/, trvanie a následky porušenia povinnosti /následkom konania je snaha o vyhýbanie sa svojim zákonným povinnostiam a znemožňovanie výkonu kompetencií odporkyne/, závažnosť správneho deliktu /stredne vysoká, keď sa ho navrhovateľka dopustila úmyselným konaním/. Odporkyňa vzala do úvahy aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, za ktoré už bola navrhovateľka sankcionovaná viacerými právoplatnými rozhodnutiami.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 24. augusta 2012 opravný prostriedok, v ktorom žiadala, aby ho najvyšší súd rozsudkom zrušil, vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie a navrhovateľke priznal náhradu trov konania.

Uviedla, že v danej veci bolo potrebné analogicky aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska a uložiť jednu sankciu za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. Dňa 24. apríla 2012 a 15. mája 2012 odporkyňa začala správne konania vo veci porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, napriek skutočnosti, že viaceré konania predstavovali rovnakú skutkovú podstatu, čiastkové útoky toho istého páchatel'a boli spojené objektívnou súvislosťou a existoval jednotiaci zámer páchatel'a. Bolo úlohou odporkyne vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky. Tým, že v napadnutom rozhodnutí odporkyňa posudzovala konanie ako samostatný skutok a nie ako čiastkový úkon pokračovacieho správneho deliktu, porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne vec právne posúdila.

Navrhovateľka ďalej namietala, že z vyžiadania záznamov nebola zrejmalá špecifikácia programovej služby, na ktorej má byť uvedený program odvysielaný, a preto nebolo možné presne identifikovať, aké záznamy mala dodať a v akej lehote. Nebolo povinnosťou navrhovateľky skúmať, čo odporkyňa svojím neúplným formálnym aktom zamýšľala, nakoľko tento mal byť v zmysle trestnoprávnych zásad aplikovateľných na správne trestanie presný, nevzbudzujúci pochybnosti o jeho obsahu a spôsobe, akým má dôjsť k splneniu povinnosti.

Ďalej navrhovateľka poukázala, že odporkyňa nevydala formálny akt, na základe ktorého malo dôjsť k vyžiadaniu záznamu z vysielania. Konanie je začaté dňom, keď správny orgán urobil voči účastníkovi prvý úkon. Už vyžiadanim záznamov z vysielania začalo správne konanie, nebolo preto navrhovateľke známe, z akého dôvodu by sa na vyžiadanie záznamov z vysielania, ako prvého úkonu v správnom konaní, nemal uplatňovať vymedzený spôsob rozhodovania odporkyne. Podobnosť a analógiu uplatňovania trestnoprávnych princípov v správnom trestaní, bolo potrebné aplikovať aj pri vyžiadaní záznamov z vysielania. Nevydanie rozhodnutia o vyžiadaní záznamu v súlade so zákonom je takou vadou konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktorá mala za následok jeho

nezákonnosť.

Navrhovateľka tiež navrhla, aby najvyšší súd prerušil súdne konanie a obrátil sa na Ústavný súd SR s prejudiciálnou otázkou, či je § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona v súlade s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru, v kontexte práva účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň navrhol pozastavenie účinnosti predmetného ustanovenia až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o prejudiciálnej otázke. Navrhovateľka sa domnievala, že nebola povinná predložiť záznam z vysielania, a to ani na vyžiadanie odporkyne, nakoľko táto povinnosť neoprávnené zasahuje do jej garantovaných práv. Spôsob získania dôkazu jednoznačne porušuje právo účastníka na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať sám seba“.

K podanému opravnému prostriedku sa písomným podaním zo dňa 2. októbra 2012 vyjadrila odporkyňa tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Uviedla, že pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotiaci zámer páchatel'a. Pri porušení § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona (na ktoré poukazovala navrhovateľka) sa jednalo o kontinuálne vysielanie reklamy v rozpore so Zákom. Vysielateľ teda z vlastnej vôle bez cudzieho pričinenia páchal správny delikt dobrovoľným aktívnym vyvíjaním určitej činnosti. V prejednávanej veci sa jednalo k omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve odporkyne splniť svoju zákonnú povinnosť, nekonal. Jednotiaci zámer spáchať uvedený čin nemohol existovať, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania a nemohol tak predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Časová súvislosť nemohla byť objektívne daná z vôle navrhovateľky, ale bola náhodná, nakoľko vyplývala z výzvy odporkyne na doručenie záznamov, resp. jej nerešpektovaním. Navrhovateľka túto súvislosť nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť.

Pokiaľ šlo o absenciu označenia programovej služby, na ktorej mal byť program Šport vysielaný, odporkyňa považovala túto námietku za účelovú. V uvedenom dni a čase navrhovateľka odvysielala len jeden program Šport, a to na programovej službe JOJ. V programovej štruktúre inej programovej služby navrhovateľky (JOJ Plus) programy tohto typu vo všeobecnosti nie sú zaradené. Z písomnosti doručenej odporkyni dňa 13. apríla 2012 je zrejmé, že navrhovateľka nemala problém s identifikáciou vysielania, ktorého záznam bol požadovaný.

Úkon, ktorým odporkyňa záznam vysielania vyžiadala, nie je úkonom v rámci správneho konania, nie je individuálnym správnym aktom. Jedná sa o výzvu na splnenie zákonnej povinnosti, samotná povinnosť zaslať ho nevyplyva z písomnosti zaslanej odporkyňou, ale priamo z § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona. Na aplikáciu zákonnej kompetencie odporkyne nie je potrebné vydávať akýkoľvek individuálny správny akt. Rada o tomto úkone nerozhoduje ako kolektívny orgán - hlasovaním, ako napríklad pri ukladaní sankcie v rámci správneho konania. Ide o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy a jeho vnútroinštitucionálne zabezpečenie je preto otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda v zmysle § 11 ods. 1 Zákona koná v mene Rady navonok, má byť akýkoľvek úkon realizovaný navonok opatrený podpisom predsedu rady, ako jej štatutárneho orgánu. List č. 166/2012 zo dňa 16. januára 2012, ktorým bol vyžiadaný predmetný záznam, bol opatrený podpisom predsedu Rady, a preto je potrebné ho považovať za riadne vyžiadanie záznamu vysielania. V súvislosti s povahou lehoty pre doručenie záznamu ako aj s formou vyžiadania záznamu vysielania odporkyňa poukázala na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Pokiaľ navrhovateľka požadovala aplikovať analógiu týkajúcu sa trestného konania, odporkyňa uviedla, že analógiu legis je možné použiť v prípade, že absentuje právna úprava pre vopred nepredpokladanú situáciu, ktorá v istom okamihu nastala. Navrhovateľka však svojou konštrukciou sa snaží v celosti aplikovať trestný proces na každú okolnosť upravenú Zákom, čím prenáša trestnoprávny proces do procesu dohľadu nad obsahom vysielania. Takáto aplikácia nie je prípustná.

Pri námietke porušenia zásady zákazu sebaobviňovania, odporkyňa uviedla, že zo súvislých záznamov vysielania je možné zistiť obsah odvysielaného. Nejedná sa o dôkaz usvedčujúci ho spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav, záznam preukazuje odvysielanie určitých informácií, avšak tieto a priori nie sú ani vysielateľom ani Radou klasifikované ako protiprávne. V čase vyžiadania záznamu a jeho

doručenia neprebíha žiadne správne konanie voči vysielateľovi; tento len plní svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zákona, na splnenie ktorej bol vyzvaný. Navrhovateľka ignoruje fakt, že záznam vysielania nie je získaný v rámci vyšetrovacej zásady, kedy by správny orgán sám rozhodol a určil, aký dôkaz svojou činnosťou získa, ale je získaný na základe zákonného zmocnenia. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní stane podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný resp. neprípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný [§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona)] napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 22. augusta 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l) Zákona, vysielateľ je povinný, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 € do 6638 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 1659 €, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že odporkyňa listom č. 5166/2012 zo dňa 16. januára 2012 požiadala navrhovateľku o zaslanie súvislého záznamu vysielania programu Šport zo dňa 6. januára 2012 odvysielaného o cca 19:55 hod., na ktorý navrhovateľka písomne reagovala dňa 11. apríla 2012 tak, že je pripravená uvedený záznam dodať a súčasne požiadala o zaslanie rozhodnutia odporkyne o vyžiadanie záznamu vysielania alebo zaslanie informácie o neprijatí takéhoto rozhodnutia.

Najvyšší súd sa prvotne zaoberal námietkou týkajúcou sa hodnotenia správneho deliktu ako pokračovacieho, pričom túto hodnotil ako nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že skoršie konanie a konanie, ktoré je predmetom tohto konania, spája jednotiaci zámer páchatel'a, nie je zrejmé, z akých okolností vyvodila tento záver.

Jednotiaci zámer páchatel'a sa posudzuje v rámci existencie subjektívnej súvislosti medzi jednotlivými čiastkovými útokmi. Jednotlivé útoky sú po subjektívnej stránke spojené jedným zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru (m. m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tz/32/200).

Uskutočňovanie rovnakého zámeru resp. vopred pripraveného postupu v prejednávanej veci nie je zrejmé. Je nepochybné, že navrhovateľka nemohla vopred predpokladať, či zo strany odporkyne bude vyžiadaný záznam vysielania určitého programu, ako ani to, kedy sa tak stane. Odporkyňa pri vyžiadaní záznamov vysielania programu postupuje z časového hľadiska viac-menej náhodne, navrhovateľka vlastnou činnosťou nemôže uvedený postup žiadnym spôsobom ovplyvniť.

Tvrdenie navrhovateľky o povinnosti odporkyne vyžiadať predmetný záznam formálnym rozhodnutím, považoval najvyšší súd za nedôvodné.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Tam, kde chcel zákonodarca vyjadriť, že odporkyňa vo veci koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v Zákone uvádza (napr. § 5 ods. 1 písm. a/ až d/ § 6 ods. 2 písm. a/ Zákona), pričom ani Správny poriadok takúto povinnosť neurčuje. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov - ukladanie povinností ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo Zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/). Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie nie rozhodnutie.

K požiadavke navrhovateľky na analogickú aplikáciu trestnoprávných princípov pri vyžiadaní záznamu, najvyšší súd uvádza, že použitie analógie prichádza do úvahy v prípade dotvárania práva, teda tam kde je nedostatok právnej úpravy, kde určitá situácia nie je v právnom predpise upravená, pričom odpoveď nemožno nájsť ani s použitím jednotlivých metód výkladu právnej normy. Vyžiadanie záznamu z vysielania Zákon spolu so Správnym poriadkom dostatočne upravuje, ako to vyplýva z vyššie uvedenej časti rozsudku, a preto nemožno pristúpiť k použitiu analógie z oblasti trestného práva.

Pokiaľ navrhovateľka vznesla požiadavku na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. pre rozpor § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, konajúci súd nedospel k záveru, že by uvedený postup bol dôvodný.

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry EŠLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená, respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Prijatím argumentácie navrhovateľky by bolo možné dospieť až k absurdnému záveru, že záznam fakticky každého ňou odvysielaného programu alebo jeho časti je potrebné považovať za dôkaz jej protiprávneho konania, keďže navrhovateľka je povinná uchovávať súvislé záznamy vysielania.

Navrhovateľka tiež namietala, že z vyžiadania záznamu nebolo možné presne identifikovať aké záznamy z vysielania mala dodať. Najvyšší súd vyhodnotil toto tvrdenie ako účelovú obranu.

Z vyjadrenia navrhovateľky zo dňa 11. apríla 2012 je zrejmé, že navrhovateľka nemala pochybnosti o tom, záznam z vysielania ktorého programu bol odporkyňou vyžiadaný, a to aj napriek nedostatku označenia programovej služby. Navyše program Šport bol vo vymedzenom termíne vysielaný len na

jednej programovej službe navrhovateľky.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebola úspešná.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.